

Een adelaar heeft twee trajecten: een van de dood en een van de wedergeboorte. Wanneer zijn klauwen zich niet meer aan zijn prooi kunnen vastgrijpen en zijn scherpe snavel begint te verbuigen, kleven zijn oude en zware vleugels aan zijn borstkas, waardoor de vogel niet meer kan vliegen. Op dit punt heeft de arend nog maar twee opties: sterven, of door het veranderingsproces gaan.

Als hij voor de tweede optie kiest, moet de adelaar eerst naar de top van een berg stijgen en op zijn nest gaan zitten. Daar slaat de adelaar met zijn snavel op een steen tot die eraf valt en wacht dan geduldig tot er een nieuwe snavel groeit. Wanneer de nieuwe snavel is gegroeid, trekt de vogel zijn klauwen uit en laat ze weer aangroeien. Pas na dit proces kan de adelaar herboren worden en nog dertig jaar leven.

Ook ik heb, net als de adelaar, geworsteld met een moeilijke keuze in mijn leven - opgeven of vechten voor de wedergeboorte. Een keuze die niet alleen de richting, maar ook de uitkomst van mijn leven zou bepalen. Om mijn weg te vinden en mijn leven in eigen hand te nemen was vastberadenheid en moed nodig. Ik had moeite om te luisteren naar wat het leven me vertelde, ontkennend wat het lot me riep te doen; bang dat mijn keuze al gemaakt was, negeerde ik alle waarschuwingssignalen. Maar toen het leven me uiteindelijk met de rug tegen de muur duwde, werd ik gedwongen een beslissing te nemen. Een die om meer vroeg dan alleen maar een wens voor vrijheid.

Gedwongen om een keuze te maken die me kon bevrijden of mijn leven kon beëindigen, moest ik onderhandelen met de dood en smeken om te overleven. Moe en verslagen onderging ik een transformatie en doorstond eindeloze pijn in een wereld waar pijn, schaamte en bedrog de norm waren, en waar mijn poging om te overleven me alles kon kosten. Maar dat deed er allemaal niet toe, vergeleken met de kracht die ik nodig had om die ene keuze te maken.

Tussen leven en dood. Om te sterven of herboren te worden. Net als de adelaar.

Hoofdstuk 1

Een claxon gevolgd door motorgeronk bracht me weer bij bewustzijn. Mijn hoofd voelde zwaar aan en mijn oogleden waren gezwollen, alsof ik dagen niet had geslapen. In de verte galmden luide stemmen die als een schokgolf mijn oren geweld aandeden. Alles om me heen draaide, en telkens als ik probeerde mijn ogen te openen, verschenen er voor mijn netvlies zwarte vlekken.

Ik tilde mijn hoofd op waardoor mijn lange haar over mijn gezicht viel, en toen ik probeerde te bewegen, weigerde mijn lichaam te reageren. Ik ben maar 1,60 m en heb maatje 36. Mijn tengere gestalte was altijd een bron van bewondering geweest, maar deze keer voelde alles zwaar en vermoeid aan. Mijn oriëntatievermogen leek verstoord en ik had het gevoel alle contact met de realiteit kwijt te zijn.

Ik keek door het raam, hopen de omgeving te herkennen, maar ik zag enkel mijn bange gezichtsuitdrukking weerkaatst in de ruit. Mijn ronde bleke gezicht was met vuil besmeerd en zag er opgeblazen uit. Mijn hazelnootkleurige ogen hadden nu een donkere tint en mijn volle lippen waren gebarsten. Toen ik mijn kleren bekeek, ontdekte ik mijn met vuil en zweet aangekoekte spijkerbroek en witte T-shirt., terwijl mijn jasje en een van mijn schoenen ontbraken.

Mijn geest registreerde gevaar en ik voelde de eerste golf van paniek opwellen. Alarmerende complotten gevolgd door een aantal

vragen spookten door mijn hoofd. Wat deed ik liggend in een auto? En nog belangrijker, wiens auto?

Ik legde mijn hand op de klink en probeerde de deur open te duwen, maar ontdekte dat ik daar te zwak voor was. Mijn ongemakkelijke positie, ingeklemd tussen de achter- en de voorbank, maakte dat ik me weinig kon verroeren. De beenruimte was te smal en om te kunnen bewegen, moest ik de achterbank verplaatsen, wat haast onmogelijk was. Ik zat klem en ik kon nergens heen.

Toch slaagde ik erin mijn lichaam naar voren te duwen. Ik was daar volop mee bezig toen een harde mannenstem me deed ophouden. De oren gespitst, probeerde ik te achterhalen waar die vandaan kwam.

“Ze is bewusteloos. Ja, en onaangeroerd, net zoals je vroeg ... Kom op, man. Ze is gedrogeerd en heeft net genoeg energie om te ademen. Ja, ik verzeker je, niemand is of zal naar haar op zoek zijn.”

Mijn hart ging sneller kloppen en mijn gedachten raasden door mijn hoofd, in het besef dat er slechte dingen stonden te gebeuren. De opkomende paniek kreeg steeds meer vat op mijn zintuigen, maar ik was niet van plan op te geven. Ik moest op de een of andere manier uit dat voertuig zien te geraken. Dus haalde ik diep adem en probeerde het opnieuw. Kon ik de deur maar openkrijgen.

Kom op Viola. Probeer een beetje harder.

Ik greep de passagiersstoel vast en duwde ertegenaan, maar net toen ik enige stabiliteit had, sleurde mijn lichaamsgewicht me als een aardappelzak naar beneden. Zodra ik mijn benen strekte, voelden ze aan als rubber en kwam ik in een nog ongemakkelijker positie terecht. Nu plakte mijn gezicht tegen de vloer die ruw aanvoelde. De geur van leer vermengd met sigarettenrook bracht mijn toch al onrustige maag in opstand en de gal steeg op in mijn keel.

Toen ik de stem van de man weer hoorde, kreeg ik bijna een hartstilstand.

“Je weet wat de afspraak is. Jij brengt het geld, en ik zorg voor de rest. We zijn er bijna... Ja. Ze zal klaar zijn voor morgenavond.”

Een mengeling van emoties overspoelde me en tranen schoten in mijn ogen, al durfde ik niet te huilen. Ik probeerde me te concentreren, maar mijn gedachten bleven interfereren met hun

constante gebabbel. Niet te weten wat er gebeurde, maakte me duizelig en bibberig, maar ik was geen opgever. Ik moest een manier vinden om uit dat voertuig te geraken voor iemand terugkwam. Alles wat ik moest doen was harder proberen.

Kom op Viola. Verman jezelf. Trap die deur open. Me op mijn onderarm steunend, draaide ik me langzaam om, net genoeg om de deur voor mij te zien. Zo kreeg ik enige controle over mijn onderlichaam en kon ik mijn rechtervoet bevrijden. Eerst greep ik de deurklink en trok eraan tot ik een klik hoorde. Vervolgens schopte ik ertegen zo hard als ik kon met mijn platte schoen. Ik hoefde de deur niet helemaal open te krijgen, juist genoeg om uit het voertuig te kunnen glippen. De tweede trap was raak, en de deur vloog wagenwijd open. Ik haastte me naar buiten, maar de zware naderende voetstappen deden me terug naar binnen springen, terug naar de achterbank, niet zeker of ik me wou verstoppen of mezelf wou beschermen. Toen de voetstappen ophielden, zag ik voor mij een onguire kerel die me aankeek met een blik die koude rillingen over mijn rug joeg. Vanuit mijn gezichtshoek zag hij er immens uit.

Hij had een massief lichaam, donker lang haar in een paardenstaart en kleine parmantige ogen. Zijn korte benen deden hem vierkant lijken en op zijn hals pronkten tatoeages. Zijn boze gezichtsuitdrukking liet me weten dat mijn kleine act hem niet amuseerde en ik begreep dat ik voorzichtig moest zijn met wat ik deed.

De man keek me minachtend aan, greep mijn arm en probeerde me uit de auto te trekken. Adrenaline schoot door mijn lichaam. Ik begon weerstand te bieden, greep de voorstoel vast en drukte mijn voeten op de vloer van de auto. Toen de man harder begon te trekken, begon ik mijn zelfbeheersing te verliezen. Een minuut geleden wou ik nog wanhopig uit de auto geraken, maar nu was ik doodsbang voor wat me buiten te wachten stond.

“Laat me je niet dwingen, kreng.” Hij trok me zo hard naar zich toe dat hij me uiteindelijk buiten kreeg. Daarna gooide hij de deur dicht en dwong hij me te lopen. Met maar één schoen aan, liep ik al mankend voor hem uit. Ik was gedesoriënteerd en toen ik me

probeerde los te maken, werd zijn greep op mijn arm zo stevig dat het leek alsof hij de bloedstroom in mijn aderen blokkeerde. Elke stap die me verder van de auto bracht, maakte het gevoel in gevaar te verkeren nog sterker.

Toen de frisse lucht mijn longen vulde, begon door opkomende paniek te beven. De kleren kleefden aan mijn lichaam, want om de een of andere reden zweette ik hevig. In de verte kon ik de lage mist zien hangen, terwijl de lentezon door de wolken probeerde te breken.

“Laten we gaan. Vooruit.” De man greep mijn nek en zorgde ervoor dat hij me volledig onder controle had. Zijn krakerige stem en zijn snel bewegende nerveuze ogen, maakten me doodsbang. Mijn lichaam onderwierp zich, maar mijn benen weigerden te gehoorzamen, alsof ze konden raden dat er iets vreselijks stond te gebeuren. Ik voelde me als een marionet zonder controle over mijn eigen bewegingen, noch over mijn lot. Het was niet alleen mijn lichaam, ook mijn geest werkte niet goed. Ik voelde me volledig verloren, ontdaan van herinneringen...Als een harde schijf die gewist was.

Elke poging om de omgeving in mijn geheugen te prenten, mislukte omdat de man me bleef vooruitduwen zodat ik maar weinig kon zien. Toen ik opnieuw probeerde me te bevrijden, sloeg hij met zijn vuist tegen mijn hoofd en werd zijn greep op mijn arm sterker. Wat me deed gillen.

Hoe verder we stapten, hoe verder ik mij van de realiteit verwijderde, en hoe groter mijn angstgevoel werd. Ik was geterroriseerd. Wat ging er met mij gebeuren? Na een tijdje lopen, zag ik een blauw bord met witte letters *Rue de la...* maar door mijn wazige blik heen kon ik het niet helemaal lezen. Vervolgens liepen we een smalle straat in en minuten later stond ik tegenover een tweeverdiepingengebouw met een ouderwetse structuur. Tegen de tijd dat we voor dat gebouw stopten, deed mijn arm pijn van het omklemd zijn. Ik had geen enkel benul van waar ik naar keek. Het gebouw was noch een huis, noch een hotel. Grote, blauwe neonlichten verlichtten de woorden *cocktails* en *dromen* boven de ingang in helderrood. De muren waren donkergrijs geschilderd en

behalve een bordje *Entree* was er geen enkele andere aanwijzing van enig leven in de buurt.

Toen de man naar de deurklink reikte, lichtte een rood knipperlicht op en bewoog een camera. De man duwde me vooruit en mijn voeten konden nauwelijks volgen. Toen de deur dichtging, zonk mijn hart in mijn schoenen. Een warme luchtstroom vermengd met de stank van rook overweldigde mijn zintuigen.

Twee enorme mannen met grote sigaren in hun mond leunden tegen de muur. Een van hen was lang met donkere trekken en een angstaanjagende blik. De andere was kalend met een bleke huid en een warrige baard. Dun, slank en atletisch, maar zijn ogen waren net zo nieuwsgierig als die van zijn metgezel. Ze bekeken me allebei met samengeknepen ogen en zeiden iets dat me de stuipen op het lijf joeg.

“Vers vlees, hè, Markus. Ze ziet er leuk uit.” De jongen met de donkere huidskleur staarde grijnzend naar mijn lichaam.

Markus, de schurk die me voortduwde, reageerde niet. Hij wierp hen een waarschuwende blik toe en siste naar me: “Vooruit. Naar binnen. Haast je.”

Ik slikte en toen ik om me heen keek, zakte mijn mond open. Overall liepen jonge, schaars geklede meisjes rond in korte jurkjes en op hoge naaldhakken. Sommigen van hen waren lang, elegant, donkerhuidig en droegen doorschijnende jurken, terwijl anderen kleiner waren en alleen een tweedelig setje droegen. Hun topjes en minirokjes bedekten nauwelijks hun lichaam.

Sommigen van hen bewogen zich rond de tafels, onderhielden mannen en boden hun een lapdance aan. Anderen nipten aan de champagne die mannen aan de bar hadden gekocht en lachten luidkeels. Het leek erop dat hun halve naaktheid hen helemaal niet stoorde terwijl ze zich onder de menigte mengden. Bij de bar zaten op barkrukken grijsharige mannen uit bierglazen te slurpen en te gluren naar de lichamen van de meisjes. Sommigen wierpen me een bedenkelijke blik toe en pakten hun drankje weer op, alsof ze gewend waren nieuwe meisjes te zien opduiken.

Mijn maag keerde om, alleen al door daar te zijn en ik zocht een uitweg, maar de man hield me zo stevig vast dat ik me nauwelijks kon

bewegen. Mijn pupillen bewogen snel en de paniek kreeg mijn lichaam volledig in zijn greep. Was ik naar daar gebracht om een van die meisjes te worden? Mijn gezonde verstand zei me dat ik gelijk had doodsbang te zijn, hoewel ik wou geloven dat mijn aanwezigheid daar een verschrikkelijke vergissing was. Ik was te bang te accepteren wat mijn ogen me vertelden en dat ik daar was gebracht om te blijven.

Toen Markus me door de overvolle ruimte naar een houten trap voerde, die ons uiteindelijk op de tweede verdieping bracht, brak ik plotseling in tranen uit en bleef ik jammeren zonder geluid te maken. Wanhoop begon me te overheersen en gevoelens van hulpeloosheid spoelden door me heen. Ik zag hoe jonge, mooie meisjes de kamers in- en uitgeleid werden en vreesde voor mijn lot. Hun lijven bewogen uitdagend alsof ze in trance waren; ze leken los te staan van de werkelijkheid.

Geroezemoes, gesnik en gekreun kwamen van achter gesloten deuren en deden me huiveren. Aan elke kant van de gang telde ik op zijn minst vier deuren, met op ieder ervan een nummer. Markus dwong me te stoppen voor een versleten roodgeverfde deur, greep in zijn zak naar een set sleutels en ontgrendelde het slot. Vervolgens duwde hij me naar binnen, sloot de deur achter zich en kwam hij op me af met een vieze glimlach op zijn gezicht.

Mijn lichaam begon te trillen en ik schreeuwde met schorre stem om hulp. Tranen gutsten over mijn gezicht en mijn hulpgeroep klonk als een wanhopig gekrijs.

“Sst,” Markus pakte me van achteren vast, bedekte mijn mond met zijn enorme hand en trok mijn lichaam dicht naar hem toe. Hij hield me stevig tegen zich aan gedrukt en fluisterde. “Ik zal mijn hand weghalen als je rustig blijft. Maar als je tegenstribbelt, zal ik je straffen. Begrepen?”

Ik knikte, maar zodra hij me losliet, begon ik weer om hulp te schreeuwen. Het leek erop dat mijn geest eindelijk ontwaakte. Ik reageerde instinctief, ook al was het zinloos. Deze keer waarschuwde Markus me niet. Hij sloeg zo hard in mijn gezicht dat mijn wang ging prikken. Ik dook weg in de hoek van de kamer en keek toe hoe hij zijn broek openritste. Even later begon ik te hyperventileren. De ruimte was zo smal, dat ik er bijna in stikte.

Hij greep me bij mijn arm en gooide me op het bed. Mijn kleren en ondergoed werden snel van mijn lijf gerukt en even later duwde hij mijn benen uit elkaar. De hele kamer tolde in het rond en toen hij in mij drong was de pijn zo intens, dat ik dacht dat er iets in mij gescheurd was. Kippenvel barstte over mijn hele huid uit en ik hoorde mezelf als een gewond dier wanhopige kreungeluiden maken.

Ik keek toe hoe Markus zich bevredigde en sloot mijn ogen. Toen ik ze weer opende, had hij zich uit mijn lichaam teruggetrokken. Ik durfde me niet te bewegen, bang dat hij me weer zou misbruiken. In plaats daarvan lag ik opgekruld op het bed, luisterend naar mijn koortsachtige ademhaling. Met een trots gezicht en glimlachend trok hij zijn kleren aan. Voor het eerst in mijn leven geloofde ik dat het kwaad echt bestond.

Toen hij wegging, wachtte ik tot mijn adem weer normaal was, in de hoop dat ik dat beschamende moment ooit uit mijn geheugen kon verbannen. Ik had de kracht niet om iets in twijfel te trekken en ik wou alleen maar mijn ogen sluiten en vergeten. Een tijdlang staaarde ik wezenloos in de ruimte, bang dat ik mijn verstand aan het verliezen was. Mijn oogleden begonnen zwaar te worden. Voordat ik in de vergetelheid van de slaap werd meegesleurd, begonnen de eerste vragen die door mijn hoofd spookten te worden beantwoord, toen een bord aan de andere kant van de kamer me vertelde waar ik was geland.

Welkom bij de CoCo Club!